

HDK - HÖGSKOLAN FÖR DESIGN OCH KONSTHANTVERK

// I DINA ÖGON FINNS ALLA STJÄRNOR

FANNY HULEBÄCK

Textil - Kläder - Formgivning

Uppsats/Examensarbete:	22,5 hp
Program och/eller kurs:	Textil-Kläder-Formgivning
Nivå:	Grundnivå
Termin/år:	Vt 2019
Extern handledare:	Sara Nilsson
Examinator:	Maja Gunn
Rapport nr:	

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

ABSTRACT	1
INTRODUKTION	2
BAKGRUND	2
SYFTE	4
MÅL	4
FRÅGESTÄLLNINGAR	4
METOD	4
PROCESS	5
//SKOGEN	5
//LJUSTERSJÖN	7
//DIKTEN	8
//SJÖRÅET	8
DISKUSSION	11
SLUTSATS/RESULTAT	12
Källförteckning	12
Bildkällor:	12
Litteraturstudier:	12

ABSTRACT

There is a little lady sitting at the bottom of the lake, longing to see you again and keep you close...

My work started with a poem I wrote on a rainy day in November. A poem about love, longing and a crippling sense of sadness. With my installation, I wanted to take the emotions from the poem and bring them into our world, as a fragment from a story. I created a place for reflection in a magical world, so similar to ours. I guide you, through stories of mythology and how it inspired my process. Working with a mix of textile and metal to build my character and the world she lives in.

NYCKELORD

/Folklore/Bohuslän/Forest myths/Textile sculpture/Figure/

INTRODUKTION

I den här rapporten beskrivs mitt examensprojekt som jag har valt att kalla *//I DINA ÖGON FINNS ALLA STJÄRNOR*. Rapporten innehåller en kort beskrivning av bakgrunden till projektet som jag genomfört under våren 2019 samt en förklaring av mål och syfte. I kommande delar förklaras arbetet mer utförligt och där finns även inspirationskällor och referenser angivna.

BAKGRUND

Under vintern 2018, en regnig dag den 26 november, nedtecknade jag en dikt – om kärlek, skogen och en långsamt plågande saknad av att inte få vara helt nära sin mest älskade.

Dikter, uttryck och formuleringar har en stor betydelse för det jag skapar genom att mina arbeten är personliga och känslofyllda. De är ofta sammankopplade med något poetiskt så som en fras, ett ord eller liknande. Alla känslor brinner inom mig och behöver få utlopp, måste tillåtas att komma ut. För min del är en illustration eller en figur inte alltid tillräckligt för att förmedla allt det som finns bakom ytan. Orden blir till en ledande hand som visar vägen mellan objektet och mig. Att sätta ord på känslan hjälper mig att förstå och hantera det jag upplever.

//I DINA ÖGON FINNS ALLA STJÄRNOR

*Den första frosten,
biter i dina kinder rosenröda.*

*Nakna fötter, det dova knastret från den frusna mossan
under din bara fot.*

*Du, som var min hundra, mitt skogsrå
Du, mitt vackraste sköraste
Du, och allt det där vi aldrig kunde vara*

*Frosten som biter fast,
kylan som svider isblå*

*Naken bar hud, mot tjärnens istäckta yta
Så skör, så skör
Det är ett under att du inte faller*

*Hur kan jag undgå din blick?
Där finns alla stjärnor
Stjärnorna som glittrar för bara mig*

*I djupet i tjärnen
där vilar jag i dyn långt härunder
och väntar på dig...*

När jag tittade tillbaka på dikten jag skrev den regniga dagen, kände jag att jag inte var klar. Dikten vibrerade av känslor som behövde förlösas och få berätta sin historia. De ville bli förstådda och frisläppta i världen. Jag försökte släppa dem fria, men ständigt återvände de till mig. Det var då jag insåg att mitt arbete skulle baseras på just den dikten.

Att förmedla känslor och historier genom figur har utgjort en stor del av mina senaste arbeten. Jag tycker om att bygga upp världar som är fulla av karaktärer, myter, legender och mystik. Det är något speciellt med att bygga upp en figurativ skulptur – en karaktär, som sedan får växa till liv.

Jag har reflekterat över varför förmedlandet av känslor och historier har fått så stor betydelse i mina arbeten. För en tid sedan såg jag ett videoklipp från Louisiana, en intervju med arkitekten och multimedia konstnären Laurie Anderson (2016) där hon beskriver just historieberättande utifrån sina arbeten. Anderson förklarade hur historierna var en viktig del av hennes uppväxt i en familj med åtta barn. Historierna blev ett sätt att kommunicera inom familjen och bevara berättelser mellan generationer. Samtidigt som berättandet utgör en betydande del av Andersons konstnärskap. Efter intervjun gick tankarna till min egen uppväxt och hur viktiga historier, myter och legender har blivit i mitt liv. Historier från min uppväxt, om hur jättar kastade stora stenbumlingar mot kyrkan, hur trollen bodde långt in i skogen bland bergen och hur älvorna kunde ses dansa på ängarna i morgondimman. Dessa historier tar mig med till en annan plats, om än bara för en kort stund.

SYFTE

Syftet med arbetet i mitt projekt är att undersöka hur jag kan tolka och gestalta den världen jag finner i min dikt till en scenografisk installation. Att bygga upp en bit av skogen, bygga upp ett titthål till en värld bortom, utanför. En bit av ett landskap i rummet.

MÅL

Med hjälp av olika tekniker och material kommer jag bygga upp en värld som kretsar kring en central karaktär. Målet är att få betraktaren att fundera över världen och skogen, bli påmind om alla de sägner och sagor som finns i vår historia. Dikten blir en utgångspunkt där karaktärerna och deras värld blir budbärare av ett fragment ur historien.

FRÅGESTÄLLNINGAR

- ◆ Hur kan jag översätta dikten och dess värld till en scenografisk installation?
- ◆ Hur kan jag skapa magi i vardagen genom en gestaltning?
- ◆ Hur viktigt är det att dikten förmedlas i mitt slutliga arbete?

METOD

Arbetet kommer att börja med att jag analyserar och reflekterar över dikten jag nedtecknat, att finna karaktären och samla inspiration inför vidare arbete. Nästa steg blir att experimentera och reflektera utifrån olika material och tekniker. Att långsamt bygga upp en grund inför uppstarten av projektet. Därefter börjar jag att skapa, skapa, fundera och skapa, som en dans mellan produktion, reflektion och resultat. Dokumentation av arbetet kommer att ske genom fotografering och anteckningar i loggbok.

PROCESS

Min process börjar med att studera och samla information. Då jag i dikten använde benämningarna "skogsrå" och "huldra" kändes det fint att använda mig av dem även i det fysiska arbetet. Skogens folklore har en lång historia som känns viktig att läsa om för att skapa en grund inför mitt arbete. Vilka är de omtalade skogens invånare och vilka roller har de? Hur ser de ut? Efter jag har samlat information börjar jag skissa upp en grund för hur min karaktär kan se ut. Jag skissar, försöker förstå hennes värld, hon som finns där i dikten, hon som talar. Vem är hon och hur vill hon bli sedd?

// SKOGEN

Ebbe Schön är en författare som har skrivit och samlat information om den svenska folkloren. I hans böcker skriver han om historier som passerat genom generationer fram till idag. I en av hans böcker, *Älvor vättar och andra väsen (1986)*, skriver han bland annat om sjörået. Ett

vanligt väsen som förekommer längs med den Bohuslänska kusten och i dess insjöar. Sjørået som är nära besläktad med skogsrået, är en varelse som i utseende liknar en vacker kvinna men som ofta har avvikande attribut såsom ihålig eller barktäckt rygg, fiskstjärt eller en djur svans. I sägnerna sägs det att det kan vara till stor fördel att hålla sig väl med sjorået då hon kan bringa god fiskelycka. Men, det är också farligt att komma henne nära. Tar du ett enda snedsteg kommer hon att hämnas... (Schön, 1986) När jag läste om sjorået kände jag en likhet till en av karaktärerna i min dikt. Ett undervattensväsen som har ett starkt känslomässigt band till de som behandlar henne väl. I henne ser jag en oerhört ensam individ med en önskan om att bli sedd och omtyckt. Det var då jag förstod att min karaktär, med alla dess likheter, var ett sjorå.

Jag började samla inspirationsmaterial från andra som avbildat skogsrån och väsen, så som den svenska illustratören John Bauer. Hans bilder har följt med mig i min uppväxt och skapat en stark bild av hur jag ser på de väsen som bor i våra skogar.

Efter jag hade samlat information om vilken varelse min karaktär är så kändes det som jag förstod mig på henne bättre. Den sorgsna tonen jag fann i dikten stämde väl överens med sjoråets beteende. Jag fick en bild av mitt sjorå där hon satt hukad vid ett vattenbryn och kikade ner i en tjärn. Men, när jag jämförde med dikten var det inte den värld jag fann där. Karaktären i dikten befann sig under vattnet, på botten. Vilande och väntande. Det var där hon ville vara. På botten med blicken vänd uppåt i hopp om att få en glimt av den hon älskar. I mina skisser försökte jag länge få fram ett uttryck som överensstämde med min karaktär, samtidigt som det skulle bli en stabil konstruktion att arbeta från. För mitt inre kunde jag se en figur som befann sig i en installation som tog plats i rummet. Men, som samtidigt utstrålade en intim känsla. Jag ville få henne i en skala som relaterade till min egen. För att förstå henne bättre behövde hon bli lika stor som mig. Slutligen valde jag att placera henne sittandes på knä, smått hukad över något hon håller i sin famn. Kanske en gåva från sin älskade där uppe, ovanför ytan?

Skogen som plats har alltid fascinerat mig. Den är så alldaglig och så magisk. Därför kändes det viktigt att basera min historia i en skogsvärld som jag har ett starkt band till. Sten Selander fångar den magiska känslan av skogen på ett fint sätt i sin dikt. (Ekman, 2008, s.21)

I trädens toppar svävar en värld, oberörd och långtansvärd
Där blommar i sol, där tindrar av is, det oupphålliga paradiset.

- Sten Selander

I boken *Skogen i vårt inre* (2008) skriver Johannes Ekman om den svenska skogen. Skogen är en prominent del i våra liv här i Sverige då cirka 60 procent av landets yta täcks av skog. Skogen har haft en stor del i vår historia, både för den nationella ekonomin men också för vår mytologi och seder. Den skog som vi i nuläget är så väl bekanta med blir allt mer ett blekt minne av skogens forna prakt, den mytomspunna urskogen. Det är sällan vi stöter på den riktigt mörka och snåriga urskogen som förr var en plats som var skrämmande men också full av mystik. Det är ur den skog som så många av vidskepelser och legender har sitt ursprung (Ekman, 2008). Själv känner jag att det inte bara är urskogen som försvunnit. Även dess mytologiska invånare har långsamt tynat bort. Historierna blir något äldre generationer för vidare till de yngre. Med tiden faller historierna i glömska och försvinner. Magin tynar och det ordinära livet blir normen. Jag saknar den värld av fabler som finns där i skogen, historier om älvor och troll. Det skapar en plats att drömma sig bort i vardagens hets. När vardagen känns tung drar jag mig till skogen. Vandrar på samma stigar som skogsrået. Jag ser för mitt inre hur hon går där, framför mig och visar vägen. Jag glömmer bort allt det svåra i vardagen och lever ett liv vid sidan en stund. Låter sagorna och historierna leda mig framåt och fantasin kan få flöda fritt. Det känns viktigt att vi har historier i våra liv. De lever i oss, de vandrar från generation till generation. Det skapar samhörighet vilket skapar magi. Magi i vardagen. I dikten skriven av K. Krolow känner människan av mystiken som finns djupt där inne i skogen (Ekman, 2008, s.38).

I skogen är du aldrig ensam, om också skogsvaktarna döljer sig bakom gröna skägg. Du har misslyckats om du inte tror på sagor.

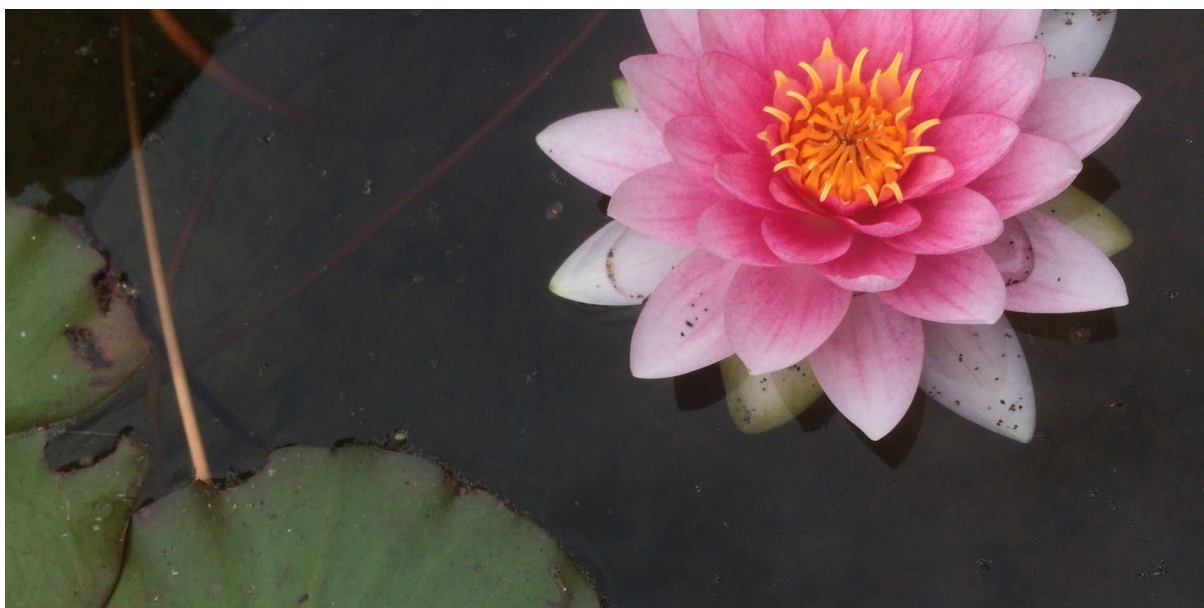
- Karl Krolow

Hela min barndom spenderade jag i de Bohuslänska skogsmarkerna. Uppsutten på en liten brun och ruffsig ponny vandrade vi omkring tillsammans och utforskade alla stigar och gömda gläntor. För mig har skogen alltid varit en plats som sprudlar av magi och fantasi. För

oss barn som växte upp på landet var skogen den plats dit vi genast sprang när skoldagen var till ända. Trädkojor blev till utkikstorn över magiska riken och sprickan i berget blev bergakungens sal. Än idag kan jag i minnet känna smaken av solmogna blåbär och doften av den varma mossan samtidigt som barren sticker i fötterna när jag vandrar mellan de majestätiska och vackra granarna. Samma känsla av att befinna sig i skogen får jag när jag läser dikten skriven av Gösta Friberg (Ekman, 2008, s. 23).

Gick i skogen. Och det egenartade, på dom bruna stigarna, under dom skuggiga grenarna - hur litet det stället är, där jag är, i mig själv.
Ändå när jag blundar, fylls mitt inte av skogen - långsamma silande guldstoff mellan träden.

- Gösta Friberg

//LJUSTERSJÖN

I min hemtrakt finns en sjö som länge har fascinerat mig. Det är idag en ganska oansenlig sjö som ligger i slutet av en igenväxt grusväg. I mitten av den lilla sjön finns det en liten ö med en fallfärdig faluröd stuga. Den som tittar noga kan se spår av en gammal spång som tidigare ledde ut till ön. Det mest magiska med platsen visar sig under sensommaren. Det är då de röda näckrosorna tittar upp ur djupet, breder ut sig över det mörka vattnet och slår ut sina kronblad i fulla prakt. Ett fragment ur en historia från förr.

Ljustersjön är en liten sjö där min mormors morfar Efraim en dag bestämde sig för att skapa ett paradiset. På vintrarna forslade han ut jord och material på isen som vid islossningen sjönk till botten och med tiden bildade en ö. På sin cykel och färdades han runt i grannbyarna för att byta till sig vackra blommor. Dessa blommor planterade han sedan runt den lilla sjön och byggde upp en florerande botanisk trädgård mitt i den mörka skogen. Ljustersjön har länge fascinerat mig och blivit en stor inspirationskälla allt sedan jag hörde historien och såg platsen för första gången. Det var ett förverkligande av det magiska som finns där ute i skogen och ett bevis på att människan kan skapa något så vackert, med våra bara händer. Efraim var en skogens man.

Platsen blev viktig i mitt projekt då det var just en sådan sjö jag föreställde mig att diktens sjö befann sig i. När jag tänker på sjön kan jag nästan se henne sitta där på botten av sjön, under näckrosbladen.

//DIKTEN

Dikten, som utgör bas för mitt arbete och prominent inspirationskälla blir en viktig del i min process. Under arbetets gång är dikten ständigt närvarande, vill bli analyserad och förstådd. Det är ur den jag finner karaktären och världen. De känsliga vibrationerna som finns där i och darrar, som vill ut, ut i världen och leva fritt. Krypa in i våra själar och beröra oss på djupet. Hur kan jag få dem att nå dig, du som läser, betraktaren att bli berörd av det jag ser och gör?

Författaren John Green (2005, s. 229) förklarar en liknande situation som uppstår mellan författare och läsare.

Books are a weird collaboration between author and reader. You trust me to tell a good story, and I trust you to bring it to good life in your mind.

En liknande situation uppstår i mitt arbete. Jag skapar en värld i rummet som betraktaren möter i syfte om att frambringa de känslor som jag vill förmedla. Men, jag kan inte styra betraktarens möte med min värld. Det blir en tillit till att betraktaren kommer att uppleva något intimt i mötet med mitt arbete. Samma situation uppstår när betraktaren går in i en utställningshall. Betraktaren träder in med intentionen att uppnå emotionell stimulans och har

tillit till att den finns där inne bland konsten. Precis som när vi sätter oss ner för att läsa en bok, för att använda metaforen från John Green. Det blir en dans mellan kreatör och betraktare.

// SJÖRÅET

Nästa steg blir det att förverkliga min karaktär. Vem är hon, var finns hon och vad gör hon? Hon skapas från insidan och når ut i den stora världen som omger henne. Med stål som grundkonstruktion i skelettet, väcks hennes kropp till liv. Långsamt påbyggd, skulpterad med fiberfill och tyg. Stygn för stygn, med nål och tråd växer hon fram i mina händer. Jag ser henne utvecklas, lär känna henne och förstår vem hon är och vad hon vill bli. Huden, tyget, blir en koppling tillbaka till skogen i materialet som är en blandning mellan lin och viskos. Färgad med naturen själv i ett färgbud av te, ger en lätt nyans av brunt. Med tyget och nålen skapar jag former, bygger upp hennes kropp med stygn. Vikar och syr, drar och klipper. Lyfter fram former med linjer av sömmar. En bit in i processen inser jag vikten av att göra allt för hand. Att drapera formerna och sy fast med nål, istället för att skissa fram en form på ett papper, klippa ut och sedan sy med maskin. Jag kände att jag förlorade så mycket i maskinen. Nånting av det personliga mötet riskerade att försvinna om sömmen inte var gjord av min hand. Det kändes förutsägbart och tråkigt. Med händerna kunde jag få fram ett mer okonstlat uttryck. Det kändes mer levande och mina sömmar kom till liv. Trots att det tog mycket längre tid kändes det viktigt att allt på min figur blev sytt för min hand.

Hanneke van Broekhoven

Johanna Flanagan

Hanneke van Broekhoven är en nederländsk textilkonstnär som arbetar med figurer på ett liknande sätt. Med hjälp av en metallkonstruktion, vadd och tyg bygger hon upp figurativa installationer inspirerade av repeterande mönster och det organiska vi finner i naturen. Hennes process är långsam och intim, med nål och tråd.

Mina textilfigurer växer långsamt, en efter en. Det är meditativt att göra. Detta skapar klarhet i mitt huvud. ... Jag gillar att se något växa, mogna, utveckla. Mossorna på stenar, vinstockar på väggen, bakterier under ett mikroskop, mitt arbete, mitt barn. Det kan gå snabbt, nästan av sig själv. Och ibland stannar det, det finns något som håller tillbaka eller det finns en annan organism som förtrycker den. Jag undersöker det (Hannekevb, u.å.).

Jag ser många likheter i våra processer, det långsamma tidskrävande uppbyggandet, att se något växa fram. Att skapa en intim relation till figurerna. En annan textilkonstnär som på liknande sätt bygger fram sina figurer är Johanna Flanagan från Skottland. Med textilen bygger hon upp figurer med hjälp av nål och tråd. Hon inspireras av Skottlands natur då den har stor roll i hennes verk. Alla hennes figurer är färgade med naturmaterial som är insamlade i området där hon befinner sig. Hennes figurer lyfter fram transformationen som sker i processen. Att hylla det ofärdiga, förstörda och sårbara (Thepalerook, u.å.).

Den finska illustratören Ulla Thynell jobbar ofta med att illustrera små världar i skogen, fyllda med mystik och magi. Inspirerade av folksagor och den finska naturen bygger hon upp illustrationer som en bara vill utforska vidare. Det är någonting i hennes illustrationer, det magiska och alldagliga som jag vill fånga i mitt arbete. Hennes verk likt John Bauer har följt med mig under arbetet som en stark inspirationskälla.

Ulla Thynell

Sjöråets hår omger henne som en svart gardin. Mörkt grönt, likt mossa som hänger från en grans smala gren. Det omger henne och ger den nakna sårbara kroppen ett skydd mot den yttre omvärlden. Stygn för stygn syr jag fast strå för strå av hårets fall. Det tar lång tid och är krävande. Men, när jag ser det långa håret rama in henne kan jag inte sluta.

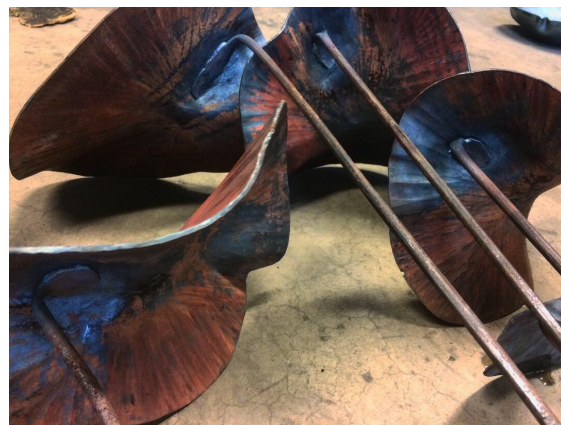
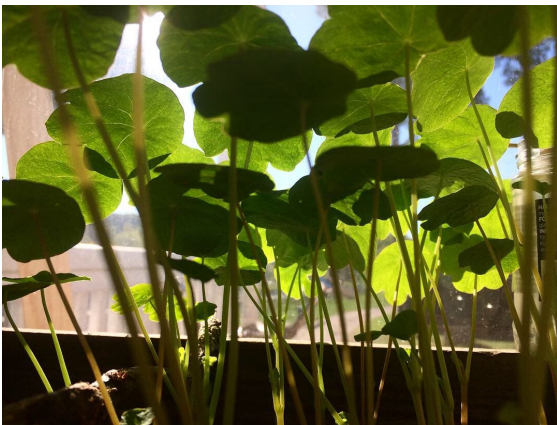

Det kändes viktigt att ta hänsyn till vår mytologi om sjörået och jag ville att min figur skulle ha ett attribut som var känt genom sägnerna. Mina första tankar var att ge henne en kosvans som ofta nämns i historierna. När jag testade kändes det helt fel. Figuren blev något annat och svansen kändes fånig, löjlig. Jag bestämde mig för att ta en vidare titt på sjörået och läste om dess rygg täckt av bark likt en urgröpt trädstam. Under en promenad i närområdets skog noterade jag ett träd där barken hade delat sig och blottade den inre stammen. Det var fascinerande vackert och kändes samtidigt sårbart. Det hårda skalet som skyddar mot omvärlden var borta och lämnade insidan av stammen naken. Uttrycket blev vackert på något

sätt och mina tankar drogs till sjörået. Det var då jag bestämde mig för att översätta trädets sårbarhet till min figur. Jag färgade med bark, sydde i bark och byggde upp trädstammen på hennes rygg.

Världen hon befinner sig i, botten av en tjärn i djupet av skogen. Dold under näckrosbladen vilar hon och väntar. Väntar på det som finns där uppe, på ytan. Marken intill är mörk och dov. Dansande ljus valsar fram runt hennes ben och hon ser ner på det hemliga och mörka. Här på botten finns allt det hemliga och gömda. Under de långa näckrosbladen är det mörkt och de skapar skuggor mot himlen. Botten är täckt av bark.

De skapas till av metall. Med hjälp av en god vän skär, smider och svetsar vi fram de två meter höga bladen på långa stjälgar. De får struktur och form av hammarens slag och värmen från elden. De reser sig upp från sjöns botten med smala stjälgar och skapar en yta som bara finns där i tanken.

DISKUSSION

I mitt arbete har jag försökt arbeta med det magiska i vardagen. Att återfå fokus på de äldre historierna kring folklore, ett försök att nå en känsla av mystik. Jag tänker tillbaka på hur människorna förr trodde på de vackra kvinnorna som rådde i våra skogar, med både förundran och förskräckelse. Att troll bodde i bergen och att oförklarliga naturfenomen sades ha tillkommit av jättar. Skogen blir allt viktigare ju längre tid du spenderar i dess närvaro. Den smyger sig på dig och lockar till att krypa in under mossan och stanna där, bli ett med marken. I skogen blir jag lugn och känner mig jordad. Alla negativa tankar och stress rinner av mig, slukas av marken och förintas. Kanske är det därför som legenderna kommer mig så

nära? För att jag också känner av det där magiska som finns där inne i skogens mörker. Lyckas jag förmedla det i mitt arbete?

Det är alltid svårt att arbeta mot betraktare utan att ha tillgång till deras tankar om ens verk. Att dra slutsatser om vad de kommer att tycka och känna. Det gäller helt enkelt att ha tålamod och försöka skapa stämning. Det gör jag till exempelvis genom att försöka aktivera många sinnen och anspela på våra associationer. Att försöka efterlikna den riktiga världen, att väcka minnen. Det går att åstadkomma genom dofter, färger, tillhörande ljud och bilder. I mitt arbete har jag även tagit in levande bitar av skogen och dess sjöar såsom bark och grenar. På så sätt kan jag placera mitt arbete på en plats, betraktaren känner igen barken och drar koppling till skogen.

Installationen är uppbyggd i en skala som ska efterlikna naturens egen. Med hjälp av siktlinjer och i mitt fall, en vattenyta gjord av näckrosblad, är min intention att skapa en känsla av ett vi, ett samspel som finns i rummet och under vattnet. Skapar det en större möjlighet att känna sig involverad och intresserad av installationen och dess värld eller tolkar betraktaren det som något helt annat?

SLUTSATS / RESULTAT

Resultatet av mitt projekt blev en installation bestående av en figur omringad av ett landskap med fem stycken, två meter höga näckrosor i stål. Figuren, som sitter i mitten av världen tycks vara indragen och stängd, som att hon håller sig fast i ett minne. Händerna är tryckta mot bröstet. Likt ett grepp om något värdefullt. Hennes hår hänger ner och omringar kroppen som ett skydd mot omvärlden. Världen runt omkring är mörk och svart. Kanske är det ett försök att förtränga sorgen? Näckrosorna tornar upp sig mot taket som lodräta statiska pelare. På botten spretar svarta vassa grenar likt taggtråd. Det blir en paradox mot det trygga under bladen som även blir till något farligt. Botten ger sig tillkänna och attackerar. Gömmer dig för länge kommer du aldrig att komma ut...

I slutet av projektet så känner jag mig nöjd med min insats. Under arbetets gång följde jag min tidsplanering på ett effektivt sätt. Alla delar kom på plats och blev färdigställda till det slutliga datumet. Dikten, som utgjort ett starkt pelare under arbetets gång, har varit bra att vända sig till för inspiration. Det har även gett mig mycket att få arbeta vidare med den, se den i en annat språk.

Under arbetet har jag testat att presentera den som ljudinspelning till verket i form av viskningar. Det kom inte till sin rätt i samband med installationen. Dock är idén väldigt fin så jag kommer ta med den i framtiden och utveckla den vidare. I slutskedet valde jag att presentera dikten i samband med arbetet i form av text på en vägg.

När jag reflekterar utifrån den feedback jag fått så kan jag se att det skulle kunna vara mer av det där magiska. Det lite mystiska som gör det annorlunda och spännande. Separera arbetet från vår värld ett ytterligare steg och inkludera fler element som skapar det magiska i vardagen. Installationen som den är nu, talar mer om en sinnesstämning från en mytologisk karaktär. En mörk och dyster värld. Hur kan jag i framtiden göra för att få det mer sprakande av magi utan att förlora det uttrycket som är i verket nu? Det blir något jag får arbeta vidare och utforska i framtiden. Kanske genom att arbeta med ljussättning och lägga till fler element som triggar ens fantasi? Att exkludera världen för att skapa en tydligare känsla av ett titthål.

En möjlighet kan vara att vända blicken till hur de använder sig av ljussättningar i museum där de skapar miljöer i andra tidsepoker. Att lära av deras tekniker för att skapa andra världar.

I framtiden kommer jag att fortsätta arbeta med figur. Fortsätta att utforska tekniker och uttryck som jag kan förmedla genom med textil i kombination med olika material. Det här projektet var en ingång till att arbeta med installation i en större skala. Arbetet har varit otroligt givande och kommer att följa med mig länge. Under min process har jag lärt mig att lita på mig själv och låta saker få ta tid. Att ge olika moment den omsorg de förtjänar. Projektet har även lärt mig vikten av att noggrant reflektera över de val jag gör och varför. Att ta ett steg tillbaka och testa för att finna uttryck. Att försöka förmedla ett budskap. Under kommande år vill jag fortsätta skapa världar. Utvecklas vidare som konstnär för att skapa fler världar fulla av mystik.

Källförteckning

Broekhoven, H. (u.å.). *Henneke van Broekhoven*. Hämtad 2019-05-06 från <http://hannekevb.nl/>

Ekman, J. (2008). *Skogen i vårt inre*. Stockholm: Carlsson Bokförlag.

Ekman, J. (Red.) (2008). *Skogen i vårt inre*. Stockholm: Carlsson Bokförlag.

Green, J. (2005). *Looking for Alaska*. United States of America: Dutton Books.

I dina ögon finns alla stjärnor. Dikt ur egna anteckningar. 2018.

Flanagan, J. (u.å.). *Johanna Flanagan*. Hämtad 2019-05-06 från <https://thepalerook.com/>

Louisiana. [Louisiana Channel]. (2016, 2 Juni). *Laurie Anderson Interview: A Life of Storytelling* [Videofil]. Hämtad 2019-02-04 från <https://www.youtube.com/watch?v=dUo-dqMriY8&t=18s&list=LLib9x7MPbbr4c6Bd1shPqOw&index=5>

Schön. E. (1986). *Älvor vättar och andra väsen*. Stockholm: Rabén Sjögren..

Bildkällor:

Hanneke van Broekhoven - <http://hannekevb.nl>

Johanna Flanagan - <https://thepalerook.com/>

Ulla Thynell <https://ullathynell.com>

Litteraturstudier:

Skogen i vårt inre - utmark och frihetsdröm. Skriven av Johannes Ekman

Folktro i Bohuslän. Skriven av Ebbe Schön

Älvor vättar och andra väsen. Skriven av Ebbe schön

Konsten att lyssna när skogen ropar. Artikel av Anna-Maria Hällgren, *Konstperspektiv* 2019.

Mumin och tillvarons gåta. Skriven av Jukka Laajarinne, Alfabeta Pocket 2015.

